

Na osnovu člana 337. tačka 1. Ustava Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije,
izdajem

UKAZ
O PROGLAŠENJU ZAKONA O RATIFIKACIJI
KONVENCIJE O SPREČAVANJU I KONTROLI
PROFESIONALNIH RIZIKA PROUZROKOVANIH
KANCEROGENIM SUPSTANCAMA I AGENSIMA

Proglašava se Zakon o ratifikaciji Konvencije o sprečavanju i kontroli profesionalnih rizika prouzrokovanih kancerogenim supstancama i agensima, koji je usvojila Skupština SFRJ, na sednici Veća republika i pokrajina od 28. aprila 1977. godine i na sednici Saveznog veća 3. juna 1977. godine.

PR br. 612
3. juna 1977. godine
Beograd

Predsednik Republike
Josip Broz Tito, s. r.

Predsednik Skupštine SFRJ
Kiro Gligorov, s. r.

ZAKON
O RATIFIKACIJI KONVENCIJE O
SPREČAVANJU I KONTROLI
PROFESIONALNIH RIZIKA
PROUZROKOVANIH
KANCEROGENIM SUPSTANCAMA I
AGENSIMA

(Sl. list SFRJ - Međunarodni ugovori br. 3/77)

Osnovni tekst na snazi od 18/06/1977., u primeni od 18/06/1977.

Član 1.

Ratifikuje se Konvencija o sprečavanju i kontroli profesionalnih rizika prouzrokovanih kancerogenim supstancama i agensima, usvojena 25. juna 1974, u originalu na engleskom i francuskom jeziku.

Član 2.

Tekst Konvencije u originalu na engleskom jeziku^[1] u i prevodu na srpskohrvatskom jeziku glasi:

Konvencija 139

KONVENCIJA O SPREČAVANJU I KONTROLI PROFESIONALNIH RIZIKA PROUZROKOVANIH KANCEROGENIM SUPSTANCAMA I AGENSIMA

Generalna konferencija Međunarodne organizacije rada, koju je u Ženevi sazvao Administrativni savet Međunarodnog biroa rada i koja se sastala na svom 59. zasedanju, 5. juna 1974. godine,

imajući u vidu uslove Konvencije i preporuke o zaštiti od radijacije od 1960. godine, kao i Konvencije i preporuke o benzolu od 1971. godine, i

smatrajući da je poželjno da se ustanove međunarodne norme o zaštiti od kancerogenih supstanci i agenasa, i

imajući u vidu odgovarajući rad ostalih međunarodnih organizacija, a posebno Svetske zdravstvene organizacije i Međunarodne agencije za istraživanje raka, sa kojima Međunarodna organizacija rada saraduje,

odlučivši da usvoji neke predloge o kontroli i sprečavanju profesionalnih rizika prouzrokovanih kancerogenim supstancama i agensima, što predstavlja petu tačku dnevnog reda zasedanja, i

odlučivši da se ti predlozi sastave u obliku međunarodne konvencije,

usvaja 24. juna 1974. godine sledeću Konvenciju, koja će se nazivati Konvencija o profesionalnom raku, 1974.

Član 1.

1. Svaka članica koja ratifikuje ovu konvenciju povremeno određuje kancerogene supstance i agense kojima je zabranjeno profesionalno izlaganje ili koji podleže odobrenju ili kontroli, kao i one na koje se primenjuju druge odredbe ove konvencije.

2. Izuzeća od zabrane mogu se dozvoliti samo izdavanjem odobrenja u kojem će se, u svakom pojedinom slučaju, precizirati uslovi koji treba da budu ispunjeni.

3. Pri određivanju supstanci i agenasa, saglasno stavu 1. ovog člana, treba voditi računa o najnovijim informacijama sadržanim u kodeksima prakse ili priručnicima koje Međunarodni biro rada može izraditi, kao i u informacijama drugih nadležnih organa.

Član 2.

1. Svaka članica koja ratifikuje ovu konvenciju uložiće sve napore da se kancerogene supstance i agensi, kojima radnici mogu biti izloženi u toku svog rada, zamene nekancerogenim supstancama i agensima ili manje štetnim supstancama ili agensima. Pri izboru supstituta za supstance ili agense treba voditi računa o njihovim kancerogenim, toksičnim i drugim svojstvima.

2. Broj radnika izloženih kancerogenim supstancama ili agensima i trajanje i stepen tog izlaganja treba da budu svedeni na minimum koji obezbeđuje sigurnost.

Član 3.

Svaka članica koja ratifikuje ovu konvenciju propisuje mere koje će se preduzimati za zaštitu radnika od opasnosti izlaganja kancerogenim supstancama ili agensima i obezbeđuje uvođenje odgovarajućeg sistema evidencije.

Član 4.

Svaka članica koja ratifikuje ovu konvenciju preduzima mere da radnici koji su izloženi ili postoje izgledi da budu izloženi kancerogenim supstancama ili agensima dobiju sve raspoložive informacije o opasnostima u vezi s tim i o merama koje treba preduzeti.

Član 5.

Svaka članica koja ratifikuje ovu konvenciju preduzima mere da obezbedi radnicima lekarske preglede ili biološke ili druge testove ili ispitivanja za vreme trajanja zaposlenja ili posle toga, koji su potrebni da bi se ocenilo njihovo izlaganje i kontrolisalo njihovo zdravstveno stanje u pogledu profesionalnih rizika.

Član 6.

Svaka članica koja ratifikuje ovu konvenciju:

- (a) preduzima, putem zakona ili propisa ili na drugi način koji je u skladu s nacionalnom praksom i uslovima i u saradnji sa najrepresentativnijim zainteresovanim organizacijama poslodavaca i radnika, mere koje mogu biti potrebne za sprovođenje odredaba ove konvencije u delo;

(b) određuje, u skladu s nacionalnom praksom, lica, odnosno organe koji su odgovorni za poštovanje odredaba ove konvencije;

(c) obavezuje se da obezbedi odgovarajuće inspekcijske službe radi nadzora nad primenom ove konvencije, ili da se uveri da je odgovarajuća inspekcija izvršena.

Član 7.

Saopštenja o formalnim ratifikacijama ove konvencije dostavljaju se generalnom direktoru Međunarodnog biroa rada radi registracije.

Član 8.

1. Ova konvencija obavezuje samo one članice Međunarodne organizacije rada čije je saopštenje o ratifikaciji registrovao generalni direktor.

2. Konvencija stupa na snagu 12 meseci od dana kad je generalni direktor registrovao saopštenje dve članice o ratifikaciji.

3. Posle toga, ova konvencija stupa na snagu za svaku članicu 12 meseci od dana registrovanja njenog saopštenja o ratifikaciji.

Član 9.

1. Članica koja je ratifikovala ovu konvenciju može je otkazati po isteku perioda od deset godina, računajući od datuma kad je Konvencija prvi put stupila na snagu, upućivanjem saopštenja generalnom direktoru Međunarodnog biroa rada radi registracije. Otkaz stupa na snagu po isteku jedne godine od njegove registracije.

2. Svaka članica koja ratifikuje ovu konvenciju i koja u toku godine koja dolazi po isteku desetogodišnjeg perioda pomenutog u stavu 1. ovog člana ne iskoristi pravo otkaza predviđeno u ovom članu, podležu obavezama Konvencije i u sledećem periodu od deset godina, a posle toga može otkazati ovu konvenciju po isteku svakog desetogodišnjeg perioda, pod uslovima predviđenim u ovom članu.

Član 10.

1. Generalni direktor Međunarodnog biroa rada obaveštava sve članice Međunarodne organizacije rada o svom registrovanom saopštenju o ratifikaciji i otkazu koje mu dostave članice Organizacije.

2. Generalni direktor skreće pažnju članicama Organizacije na datum stupanja Konvencije na snagu, prilikom obaveštavanja članica Organizacije o registrovanju saopštenja o drugoj ratifikaciji, koje se njemu dostavlja.

Član 11.

Generalni direktor Međunarodnog biroa rada dostavlja generalnom sekretaru Ujedinjenih nacija radi registracije, shodno članu 102. Povelje Ujedinjenih nacija, potpune podatke o svim ratifikacijama i otkazima koje je on registrovao, u skladu sa odredbama prethodnih članova ove Konvencije.

Član 12.

Kad bude smatrao da je potrebno, Administrativni savet Međunarodnog biroa rada podnosi Generalnoj konferenciji izveštaj o primeni ove konvencije i razmatra da li je poželjno stavljanje na dnevni red Konferencije pitanja njene potpune ili delimične revizije.

Član 13.

1. Ako Konferencija usvoji novu konvenciju kojom se ova konvencija revidira u celini ili delimično, tada će, osim ako nova konvencija drukčije ne predviđa:

(a) ratifikacija nove revidirane konvencije od strane jedne članice povlačiti ipso jure neposredan otkaz ove konvencije, bez obzira na odredbe [člana 9.](#) ove konvencije, ako i kad nova revidirana konvencija stupi na snagu;

(b) na dan stupanja nove revidirane konvencije na snagu, ova konvencija prestaje da bude otvorena za ratifikaciju od strane članica.

2. Ova konvencija u svakom slučaju ostaje na snazi u svom sadašnjem obliku i po svom sadašnjem značenju za one članice koje su je ratifikovale, a nisu ratifikovale revidiranu konvenciju.

Član 14.

Tekstovi ove konvencije na engleskom i francuskom jeziku su jednako merodavni.

Gore izneto predstavlja verodostojan tekst Konvencije koju je Generalna konferencija Međunarodne organizacije rada propisno usvojila na svom 59. zasedanju, održanom u Ženevi i zaključenom 25. juna 1974. godine.

Član 3.

Ovaj zakon stupa na snagu osmog dana od dana objavljivanja u "Službenom listu SFRJ".

Napomena Eksperta

^[1] Tekst na engleskom jeziku nije prikazan.